

τελευταίους στίχους τῆς τρομερᾶς ἐπιστολῆς. Ἦτο κεραυνόπληκτος. Ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐβασάνιζεν ἑαυτόν, ὅπως ἀνέυρη τὰς δυνατὰς κατὰ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Ἑλενίτσας ἀντιρρήσεις. Ἀλλ' οἱμοί! δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν, ἣν ὁ πατὴρ του κατέστησεν αὐτῷ γνωστὴν· δὲν προσεδόξα ἰδίως τὸ «ποτέ» ἐκεῖνο, τρίς ἐπαναλαμβάνομενον, ὡς ἀμετάκλητος καταδίκη.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξηγέρθη κατὰ τῆς πατρικῆς θελήσεως, διότι ἤρᾳτο δι' ὧν τῶν δυνάμεων καρδίας ἐντίμου καὶ νεανικῆς. Ἀβυσσος ἠνεψύθη μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀγαπωμένης γυναικός. Τί ὅμως ἐσήμαινε; Ὅθ' ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅπως ὑπερπηδήσῃ αὐτήν, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ βάθος τῆς. Ὡφειλε νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν πατέρα του; Ὅθ' παρήκουε; Ὅθ' παρητεῖτο μάλιστα τῆς θέσεώς του καὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας του; Ὅθ' ἐγκατέλειπε τὴν πατρίδα του καὶ θὰ ἐνεκαθίστατο εἰς τὴν Σμύρνην... τίς εἶδεν ἐὰν ὁ Θεὸς δέν τον ὑσπλαγχνίζετο! Ἡ ἀπαίσιος κληρονομία δὲν μεταβιβάζεται ἀλανάστως εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἀλλως, ἐάν ποτε ἡ παραφροσύνη προσέβαλλε τὴν θυγατέρα, ὡς εἶχε προσβάλει τὴν μητέρα, αὐτὸς θὰ ἠσθάνετο τὴν θλιβεράν παρமுθίαν, ὅτι ἐθυσιάσθη ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς πλάσματος· θὰ ἦτο ὁ φύλαξ αὐτῆς· ἐκείνη δὲν θ' ἀνεγνώριζεν ἄλλην δύναμιν εἰμὴ τὰ φιλήματα τοῦ καὶ ἄλλας ἀλύσεις εἰμὴ τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τῆς. Ὅθ' τῷ ὦφειλε τοῦλάχιστον τὴν τύχην τοῦ ν' ἀγνοῇ δὲ ἀπαντᾷ τὴν χεῖρονα τοῦ θανάτου ἐκείνην ζωὴν, συρομένη εἰς τὰ ἀπαίσιμα ἐκεῖνα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, τὰ ὅποια αὐτὸς εἶχε πολλάκις ἐπισκεφθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἱατρικῶν σπουδῶν του.

Πλὴν μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν αὐτῷ ἡ μνήμη. Πῶς εἶχε λησμονήσει τὸ ἐκ Παρισίων μέχρι τοῦ Οἴκου - Λαφίτ φοβερὸν ταξίδιον μετὰ τῆς μητρός, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο ἑτοιμον, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ νὰ φονεύσῃ αὐτήν; Ἦσθάνετο νῦν αὖθις τὸν φόβον, τὸν ὅποιον εἶχε τότε αἰσθάνθῃ, Θεέ μου! Ἐὰν πρόκειται περὶ ταξιδίου μακροτέρου τοῦ ταξιδίου τῆς ζωῆς ὁλοκλήρου! Ἦκουε δὲ τὴν φωνήν, ἥτις, μὲ τὴν διπλὴν αὐθεντίαν τοῦ πατρὸς καὶ ἱατροῦ, ἔκραζεν αὐτῷ: «ποτέ, ποτέ!»

Οὗτος λοιπὸν ἦτο ὁ λόγος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο ὁρατὴ, πρὸ δύο ἐβδομάδων, ἡ κυρία Χάρρισων! Ἐνεκα τούτου, ἐθεῖστο σιωπηρὰ καὶ ἀνήσυχος τὴν Ἑλενίτσαν καὶ αὐτόν! Ἐμάντευσε τὸν ἐκεῖ ἄνω εἰς τὰ ὄρη γεννηθέντα ἔρωτα, γινώσκουσα δὲ τὸ παρελθόν, προησθάνετο τὴν λύπην, ἥτις ἔμελλε νὰ σπαράξῃ τὰς καρδίας των. Καὶ αὕτη, ἀναμφιβόλως, ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτήν: «ποτέ, ποτέ!»

Ἀπὸ τοῦ μικροῦ παρθύρου τοῦ θαλάμου τοῦ Μαυρίκιου ἔβλεπε τὴν παράλιον ὁδὸν τῆς Σμύρνης καὶ ἐπ' αὐτῆς μίαν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν πολὺ καλῶς ἐγνώριζεν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ ἡ Ἑλενίτσα ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ καὶ τὸν περιέμενον.

Ὡφειλε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ νὰ τῇ εἴπῃ: «ὁ πατὴρ μου δὲν συναινέει,» τὸ δὲ τρομερώτερον, χωρὶς νὰ ἦναι δυνατόν νὰ τῇ εἴπῃ τὸν λόγον τῆς ἀποποιήσεως...

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Τέλος]

Z'

Εἰς τινὰ τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς Μόσχας, κομψὴ ἀμαξά ἔστη εἰς τὴν θύραν μεγάλου μεγάρου. Ὁ ὑπηρέτης κατήχετο ταχέως ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα, ἀπὸ τῆς ἀμάξης δὲ κατέρχονται νεαρὰ ὠραία γυνὴ πλουσίας ἐνδεδυμένη καὶ ὁ σύζυγός τῆς. Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα ὅπερ διήνυσαν διέμειναν ἄφωνοι, καθήμενοι εἰς τὰς δύο γωνίας τῆς ἀμάξης, ἡ μὲν παρατηροῦσα δεξιόθεν, ὁ δὲ ἀριστερόθεν. Ὅταν κατήλθον τῆς ἀμάξης ὁ σύζυγος οὐδόλως ἔσπευσε νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπηρέτην του διὰ νὰ τῷ δώσῃ διαταγὴν τινὰ καὶ ἀνήλθε βραδέως τὴν κλίμακκα, ἣν ἡ ὠραία σύνοδος τοῦ ἀνερριχήθη ἐλαφρῶς.

Τὸ ζεῦγος τοῦτο, οὐτινος ἡ ζοφερὰ ἀνία καὶ ἡ δυσαρμοστία ἐλέγχονται καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα συμβάντα τοῦ καθημερινοῦ βίου, εἶναι αὐτὸ τοῦτο, οὐτινος τὴν ἱστορίαν ἐπειράθημεν νὰ διηγηθῶμεν. Εἶναι ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Παυλίνα.

— Τί ὠραῖο κοριτσάκι! τί καλὸ! ἀνέκραζεν ἡ Παυλίνα, θωπεύουσα παιδίον τινὰ τῆς πριγκηπίσσης, ἣν ἐπεσκέπτετο. Πόσα παιδιὰ λοιπὸν ἔχεις πριγκηπίσσα;

— Ἐξ.

— Δεῖξέ μοί τα, σὲ παρακαλῶ. Ἐπεθύμουν νὰ τὰ φιλήσω ὅλα.

Ἡ πριγκηπίσσα ἐσήμανε.

— Παρακάλεσε τὴν δεσποινίδα Ροδόλφου, εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρέτην, νὰ φέρῃ ἐδῶ τὰ παιδιὰ.

Διακρύνων τούτων ὁ Ἀντώνιος διέμεινε λίαν σκυθρωπὸς εἰς τι θρόνιον, ὀλίγας λέξεις μόνον προσθέτων εἰς τὰς ζωηρὰς καὶ ταχεῖας ἀναφωνήσεις τῆς συζύγου του.

— Καὶ σύ, Παυλίνα, εἶπεν ἡ πριγκηπίσσα, δὲν ἔχεις πάντοτε παιδιὰ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Παυλίνα μειδιῶσα.

Ἡ παιδωχολὸς εἰσῆλθε μετὰ τῶν μικρῶν μαθητριῶν τῆς. Εἶναι αὕτη ὠραία νεανίς, ἀξιοπαράκλητος διὰ τὴν χάριν τῆς καὶ τὸ μετριόφρον ἐξωτερικόν τῆς.

Ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Ἀντώνιος ἔκαμε κί-

νημα ἐκπλήξεως, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔλαβε νέαν ἑκφρασιν. Καίτοι ἡ σύζυγός του ἀπησχολεῖτο ὑπὸ τῶν παιδιῶν, ἐν τούτοις διὰ λαθραίου βλέμματος παρετήρησε τὴν ἐπιγενομένην μεταλλαγὴν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ συζύγου τῆς, ταῦτο χρόνως δὲ εἶδεν ὅτι ἡ νεαρὰ παιδαγωγὸς ὠχρίασεν αἰφνης καὶ ἠρυθρίκασεν. Ἐὰν ἡ ζηλοτυπία δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀνευ ἔρωτος, ἀν' ἡ κακία δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἐφ' ὠραίου προσώπου, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Παυλίνα κατελήφθη ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ κακίστης σκέψεως. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ν' ἀποτείνῃ παντοίας φιλοφροσύνας πρὸς τὴν πριγκηπίσσαν, ἀλλ' ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς βλέμμα μεστὸν βαθείας περιφρονήσεως.

Ὁ Ἀντώνιος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐστενοχωρημένον, ἀγνοῶν δὲ τί νὰ πράξῃ, ἐστράφη πρὸς τὴν παιδαγωγόν.

— Δεσποινίς Ροδόλφου... χαίρω, διότι σὰς συνήντησα.

Ἡ νεανίς ὑπεκλίθη.

— Ὁ πατὴρ σας...

— Τὸν ἔχασα, πρὸ πολλοῦ ἤδη, ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμίλα διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Πῶς! ἀπέθανε;

— Μάλιστα, πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ πλέον.

— Γνωρίζετε τὴν δεσποινίδα Ροδόλφου; εἶπεν αἰφνης ἡ πριγκηπίσσα.

— Ἐγνώρισα τὸν πατέρα τῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος προσπαθὼν νὰ λάβῃ ἀφελὲς ὕψος. Ἦτο ἀγαθώτατος ἄνθρωπος.

Μετ' ὀλίγον ἀμφοτέροι οἱ σύζυγοι περατώσαντες τὴν ἐπίσκεψίν των ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἀμαξάν.

— Ἐλαβον λοιπὸν τὴν εὐχαρίστησιν, εἶπεν ἡ Παυλίνα, νὰ ἴδω σήμερον πάλαι ἀν γνωριμίαν σου;

Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶχες πράγματι καὶ κακὸ ροῦστο.

Ἡ αὐτὴ σιωπὴ ἐκ μέρους τοῦ Ἀντωνίου.

— Ὅθ' ἦναι, νομίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Παυλίνα κόρη κἀνενὸς ἐμβαλωματοῦ.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ ἀμαξά ἔφθασε πλησίον τῆς ἀγγλικῆς Λέσχης.

— Σταμάτησε, ἐφώνησεν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην του. Ὅθ' καταβῶ ἐδῶ.

— Εἰς τῆς πριγκηπίσσης σου Σπλετμίνια, εἶπεν ἡ Παυλίνα.

Οἱ ἵπποι ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδὸν των οἱ δὲ διαβάται ἀπεθαύμαζον τὸ λαμπρὸν ὄχημα καὶ τὴν χαριεστάτην γυναῖκα, ἥτις εὕρισκετο ἐντός, νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν μαλακῶν προσκεφαλαίων.

Δύο μῆνες παρήλθον. Τὸ φθινόπωρον ἐπλησίασε καὶ ἤδη εἰς τὰ δωμάτια ἀνάπτουν πῦρ. Ὁ Ἀντώνιος εὕρισκεται ἐν τῷ γραφείῳ του, μόνος, ρεμβῶς, θεωρῶν ἀορίστως τὸ σπινθηροβόλουν ἐν τῇ ἐστίᾳ του πῦρ. Εἰσέρχεται ὁ θαλαμηπόλος του καὶ διὰ μυστηριώδους ὕψους τῷ ἐγχειρίζει ἐπιστολήν. Ὁ Ἀντώνιος λαμβάνει ἀνῆσυχως τὴν ἐπιστολήν ταύτην, νεύει τῷ ὑ-

η του να εξέλθῃ, ἀνοίγει διὰ πυρ-
πύου χειρὸς τὸν φάκελλον, ἀναγινώσκει
εἰτα ἐπαναπίπτει ἐπὶ τοῦ θρόνου,
οἷ ἡ ζωὴ του κατεστράφη.

«Ἐπιθυμεῖς νὰ σοὶ ἀπαντήσω, Ἀντώ-
νιε. Δὲν σοὶ ἀρκεῖ ὅτι κατὰ τὴν μετὰ σοῦ
συνέντευξίν μου ἐπρόδωκα τὸ ὀλέθριον καὶ
δυστυχὲς μυστικόν μου. Ἐπιθυμεῖς νὰ σοὶ
ἀπαντήσω. Λέγεις ὅτι πάσχεις καὶ ὅτι
μία μου λέξις θὰ σ' εὐεργετήσῃ. Θέλεις
νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου. Ἀ! ἰ-
λοιπὸν! θὰ τὸ κάμω διὰ πρώτην... καὶ
διὰ τελευταίαν φορὰν, διότι δὲν θὰ μ' ἐ-
πανίδῃς πλέον ποτὲ... ποτὲ. Καθ' ἣν
στιγμὴν μέλλομεν ν' ἀποχωρισθῶμεν αἰ-
ωνίως, σοὶ τὸ λέγω, Ἀντώνιε, σὲ ἀ-
γαπῶ... Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο τῆς
ζωῆς μου. Εἰμπορεῖς νὰ μεταχειρισθῇς
αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ὅπως θέλῃς, νὰ
τὴν κρύψῃς ἀπὸ τῆς συζύγου σου, ἢ
νὰ τὴν ἐπιδείξῃς εἰς τὸν κόσμον ὀλόκλη-
ρον. Ἀπαξ τοῦλάχιστον, κατὰ τὸ διά-
στημα τοῦ βίου μου, θὰ λάβω τὴν τὸλ-
μην νὰ διακηρύξω θαρραλέως ὅτι οὐδεὶς
νόμος ἐν τῷ κόσμῳ μὲ ἡμπόδισε νὰ σὲ
ἀγαπήσω.

«Ἀλλ' εἰς τὴν ἐρωτικὴν ταύτην λέξιν ἐ-
νοῦται ἡ ἀκραδάντος λέξις τοῦ ἀποχαι-
ρετισμοῦ. Δὲν θ' ἀκούσῃς πλέον ἄλλον λό-
γον ἀπ' ἐμοῦ. Δὲν θὰ μὲ ἴδῃς πλέον.

«Ἀντώνιε, διατί μὲ κατέστρεψες; Τί
σοὶ ἔκαμα διὰ νὰ καταστῇς δι' ἐμὲ Θεὸς
τιμωρία; Μήπως ἐγὼ ἦλθον νὰ σ' εὐρῶ;
Μήπως σ' ἐκάλεσα ἐγώ; Ὁχι, σὺ τούναν-
τίον μὲ ἀνεκάλυψες διὰ νὰ μὲ παρασύρῃς
εἰς τὴν ἄβυσσον. Δι' ἐμὲ τετέλεσται. Δι'
ἐμὲ τὸ παρελθὸν εἶναι δηλητηριασμένον, τὸ
παρὸν φρικῶδες, τὸ μέλλον κατεστραμμέ-
νον. Ἀλλ' ὅχι, Ἀντώνιε, σ' εὐχαριστῶ.
Ὑπῆρξες ὁ σωτὴρ ἀγγελός μου. Μοὶ ἀ-
πεκάλυψες τὰς χαρὰς τῆς ζωῆς, καὶ ποῖαν
εὐτυχίαν δύναται τις ν' ἀπολαύσῃ εἰς αὐ-
τὸν τὸν κόσμον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἐν-
αερίων κορυφῶν, παρετήρησα τὴν γῆν τῆς
ἐπαγγελίας ἢ ἄβυσσος μὲ διαχωρίζει ἀπ'
αὐτῆς. Ἀλλ' ἀδιάφορον! Εἶδον τοὺς βαλ-
σαμῶδεις κήπους τῆς καὶ ἀνέπνευσα τὴν
εὐωδίαν των.

«Μήπως δὲν εἶμαι ἀθῶα ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ, ἐνώπιον τῶν συγγενῶν μου, ἐνώπιον
σοῦ, ἐνώπιον ἐμοῦ; Ὁ κόσμος δύνατον
νὰ μὲ καταδικάσῃ, ἀλλ' ὑπάρχει ἕτερος
κριτὴς καὶ αὐτὸν ἐπικαλοῦμαι. Μέχρι τῆς
ἐσχάτης μου ὥρας, θὰ δέωμαι ὅπως οὐδεὶς
ἄλλος κατηγορηθῇ ἐξ αἰτίας μου πρὸ τοῦ
ὑπερτάτου τούτου κριτοῦ. Προτιμῶ νὰ ὑ-
ποφέρω μόνη χάριν ὄλων.

«Ἐνίοτε ἐρωτῶ ἐμαυτὴν διατί κατεδι-
κασθῇ εἰς τόσον σκληρὰν τύχην, διατί
ἀπὸ τῆς κοιτίδος ἐστιγματίσθην, οὕτως
εἰπεῖν, διὰ τοῦ σημείου τῆς κατάρτας τοῦ
Καῖν; Πέριξ ἐμοῦ ἀπήστραπτεν ἐπὶ τοῦ
προσώπου ὄλων ἡ χαρὰ, ἐν ᾧ ἐγὼ ἤμην
ὡς ὀρφανὴ εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογε-
νείας μου, καὶ μ' ἐστιγματίζον διὰ τοῦ ὀ-
νόματος τῆς Ἡλιθίου. Naί, ἤμην ἡλιθίος
καὶ ὅμως ἡδυνάμην νὰ καθιστῶ τοὺς ἄλ-
λους εὐτυχεῖς. Ποσάκις διὰ τῆς ἀγάπης
μου καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς μου παρηγόρησα

τὸν πατέρα μου διὰ τὰς φροντίδας τὰς ὀ-
ποίας τῷ παρεῖχον αἱ ὑποθέσεις του, διὰ
τὰς λύπας τὰς ὁποίας ἐδοκίμαζεν εἰς τὴν
οἰκίαν του! Ποσάκις ἀπέμαξα τὰ δάκρυά
του καὶ ἐπανεφέρον τὸ μερίδιμα εἰς τὰ
χεῖλη του! Μήπως δὲν εἰργάσθην διὰ τὴν
εὐτυχίαν τῶν ἀδελφῶν μου, ἀφοσιωθείσα
εἰς τὴν ἀνατροφήν των, διδάξασα τὸ κα-
θῆκόν των; Δὲν θὰ μ' ἐλησμόνησαν, ἐλ-
πίζω. Συλλογίζονται ἀκόμη τὴν μικράν
των ἡλιθίον. Μήπως δὲν ἔλαβα τὴν εὐχα-
ρίστησιν νὰ βοηθῶ τὸν δυστυχῆ πατέρα
μου ὅταν ἐγήρασε καὶ κατεβλήθη καὶ ἐγ-
κατελείφθῃ, καὶ νὰ καταστῶ τὸ στήριγμά
του μέχρι τελευταίας πνοῆς; Ἡ εὐτυχία
αὐτῇ, τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς τοὺς ἄλλους,
ἦτο ἡ ἰδική μου εὐτυχία. Ἀλλὰ διατί
ἀπεμακρύνθην τῆς ταπεινῆς περιφερείας
τὴν ὁποίαν ἡ εἰμαρμένη μοὶ ὑπέδειξε;
Διατί ἤνοιξα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν
ψυχὴν μου εἰς ἐρωτικὸν ὄνειροπόλημα;
Δὲν ἔπρεπε ν' ἀρκεσθῶ νὰ ζήσω ὡς πτωχὴ
ἡλιθίος;

«Καὶ ὅμως παταίω ἐγώ; Μοὶ ἐπεράνης,
καὶ τώρα ἀκόμη δὲν ἐννοῶ διατί κατε-
χράσθης τόσον σκληρῶς τῆς εὐπιστίας
μου, καὶ ἀγνοῶ πῶς κατέλαβες τὰς σκέ-
ψεις μου.

«Naί, νῦν χριστούμην νὰ σὲ διακρίνω
μεταξὺ τῶν κοινῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα μὲ
περιεκύκλουν. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ὠραία
καὶ τιμία φυσιογνωμία σου ἤλεγχεν ὠ-
ραίαν ψυχὴν ἐπεκαλέσθην αὐτὴν τὴν ψυ-
χὴν καὶ ἐνόμισα ὅτι ἀνταπεκρίνετο εἰς
τὴν πρόσκλησίν μου. Ἐνθυμεῖσαι ἀκόμη
τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σ' ἐσυμβούλευον νὰ
μελετήσῃς; Μὲ ποῖαν ἐπιτηδεϊότητα μοὶ
ἀπέκρυπτες τὴν ἀληθῆ θέσιν σου... Ἐ-
φρανταζόμην ὅτι σοὶ ἐδίδόν τὴν νοερὰν
πνοήν, ὅπως ὁ Πυγμαλίων εἰς τὸ ἀγαλμά
του... Ἀ! πτωχαὶ χίμαιραί μου!

«Ἀλλὰ πρὸς τί ν' ἀναπολῶ τὸ παρελ-
θόν; Διατί νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἡ αἰφνιδία
ἐξαφάνισίς σου, ἡ ἀνεξήγητος ἀπομάκρυν-
σίς σου μοὶ ἀπεκάλυψαν πόσον σὲ ἠγάπων,
καὶ ποῖα φρίκη μὲ κατέλαβεν ὅταν ἔμα-
θὼν ὅτι δὲν ἦσο ὅ,τι σ' ἐνόμιζον, ὅτι
ἦσο ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, πεπαιδευμέ-
νος, πλούσιος!... Ἐπειτα, ἐν τῇ παρα-
φορᾷ τῶν παραφρόνων ἀπατῶν μου, κα-
τήχησα νὰ φαντασθῶ ὅτι μὲ ἠγάπας,
ὅτι μοὶ ἀπέκρυψες τὴν ἀληθῆ θέσιν σου
διὰ νὰ μὲ πλησιάσῃς καλλίτερον καὶ σὲ
ἀνέμενον, καὶ ἔζων μόνον ἐν τῇ ἐλπίδι
τοῦ νὰ σ' ἐπανίδω. Ὡ! Θεέ μου! ἂν
αἰφνιδίως ἐπανήρχετο μὲ τὸν δακτύλιον
τῶν ἀρραβῶνων, ἂν μοὶ παρουσιάζετο οἷος
σ' ἐβλεπον ἀκαταπαύστως εἰς τὰς ἀγρυ-
πνίας μου καὶ εἰς τὰ ὄνειρά μου, δὲν θὰ
ὑπέμενον αὐτὴν τὴν εὐδαιμονίαν. Ὁ ἀπέ-
θνησκον, ἀλλὰ ποῖον θάνατον! Οἱ ἀγ-
γελοι τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἐφθόουν τὴν τύ-
χην μου καὶ θὰ παρεπονούντο διὰ τὴν
ἀθανασίαν των. Τότε, μίαν μόνην σκέψιν
καὶ ἓνα πόθον εἶχον, καὶ οἷοσδήποτε μὲ
παρετῆρει μετὰ προσοχῆς τότε δὲν θὰ
μὲ ἀπεκάλει ἡλιθίον, ἀλλ' ἄφρονα.

«Ἐκεῖνοι οἵτινες μὲ εἶχον ἥδη δώσῃ
τὸ προσβλητικὸν ἐπίθετον δὲν ἐβράδυναν

νὰ εὐρῶσι καὶ ἄλλο. Ἡ μοχθηρία των
δὲν ἡδυνήθη νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ ἡ γλώσσά
των ν' ἀναπαυθῇ. Μὲ κατηγορήσαν διὰ
κακότητος παράπτωμα. Εἶπον ὅτι ἦσο...
ὅτι ἤμην... Μόνος ὁ πατήρ μου ἠρνήθη
νὰ πιστεύσῃ τὰς ἀτιμίας ταύτας. Ἡμέ-
ραν τινὰ θεωρήσας με ἤρχισε νὰ κλαίῃ,
ἔπειτα μοὶ εἶπεν: «Εἶσαι ἀθῶα, ἀλλὰ
δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν διαγωγὴν
αὐτοῦ τοῦ νέου, δὲν εἰσεύρω διατί ἦλθε
σπίτι μας. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος διὰ τὴν
ἀθωότητά σου καὶ ὅμως δὲν εἰμπορεῖς νὰ
μείνῃς πλέον μαζί μας.

«Τότε ἔφυγα εἰς τὸν κόσμον, ὡς εἰς ἔ-
ρημον. Ἐκρύβην μεταξὺ τῶν παιδιῶν...
Καὶ τώρα, ποῦ ν' ἀποσυρθῶ; Ἐπεφάνης
πάλιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἰς ποῖον
μέρος νὰ καταφύγω; Διατί λοιπὸν δὲν
προσεποιήθης ὅτι δὲν μὲν γνωρίζεις; Οἱ-
μοὶ! Ἀντώνιε, πιστεύω, ὅτι δὲν ἡδυνή-
θης νὰ τὸ πράξῃς, πιστεύω ὅτι μ' ἀγα-
πᾶς... ἡ ἐπιστολή σου... οἱ λόγοι σου
μοὶ τὸ ἀποδεικνύουν... ἐκτὸς τούτου εἰ-
σεύρω ὅτι ὑποφέρεις, ὅτι ἡ εἰμαρμένη σου
σ' ἔδωκεν εἰς ἄλυσιν ἀφ' ἧς δὲν δύνασαι
ν' ἀπαλλαγῇς. Ἄν ἡ ὁμολογία μου δύ-
νάται νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ, σοὶ τὸ ἐπανα-
λαμβάνω, Ἀντώνιε, σὲ ἀγαπῶ.

«Ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἐπανίδῃς πλέον. Αὖ-
ριον ἀναχωρῶ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς πριγκη-
πίσσης. Διὰ σὲ καθὼς καὶ δι' ἐμὲ ὁ ἔρως
σου θὰ ἦτο ἔγκλημα θὰ μᾶς παρέσυρεν
ἀμφοτέρους εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἄνευ τοῦ
ἔρωτος αὐτοῦ ὅμως, εἰς τί μοὶ χρησιμεύει
ἡ ζωὴ; Ποῦ θὰ ὑπάγω; Ὁ Θεὸς εἰσεύ-
ρει. Δὲν δύναμαι νὰ μείνω εἰς Μόσχαν,
ἐν ἣ κατοικεῖ ἡ σύζυγός σου, εἰς ἣν εὐ-
ρίσκεται ἡ μυτριά μου. Δὲν ἔχω πλέον
οἰκογένειαν, καὶ ὁ πατήρ μου δὲν ζῇ πλέον
διὰ νὰ μὲ θλίψῃ ἐπὶ τῆς καρδίας του
καὶ μοὶ εἴπῃ: «Καὶ ἂν ὁ κόσμος ὀλόκλη-
ρος σὲ κατηγορήσῃ, ἐγὼ θὰ ὀρκίζωμαι ὅτι
εἶσαι ἀθῶα.

«Ἀχ! τί λύπην ποῦ αἰσθάνομαι τώρα
εἰς τὴν ψυχὴν μου! Παρομοίαν ἀπαξ μό-
νον ὑπέστην, ὅταν ὁ δυστυχὴς πατήρ μου
ἀπέθανεν ἐγκαταλελειμμένος, λησμονη-
μένος ἀπὸ ὅλους καὶ μόνον ἀπὸ ἐμὲ βοη-
θούμενος.

«Ἀλλ' εἰς ὅ,τι ἱερώτερον ἔχεις, σ' ἐξορ-
κίζω μὴ προσπαθήσῃς νὰ μ' ἐπανεύρῃς,
καὶ μὴ σκεφθῇς ν' ἀνακαλύψῃς τί ἀπέγι-
να. Ὑπάρχει ἐπὶ γῆς καταφύγιον εἰς τὸ
ὁποῖον οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ἀκολου-
θήσῃ καὶ εἰς ὃ δὲν θ' ἀκούσω πλέον μο-
χθηροῦς λόγους.

«Ἀντώνιε, θὰ μὲ λυπηθῇς ἄρά γε; Ἡ
μήπως καὶ ὁ ἔρως σου εἶναι ἀπάτη;

Μετά τινας ἡμέρας φίλη τις τῆς πριγκη-
πίσσης τῇ ἔλεγε:

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ δεσποινὶς Ρο-
δόλφου; Ἐνόμιζα ὅτι ἦσο εὐχαριστημένη
ἀπ' αὐτὴν.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρίθη ἡ πριγκηπίσσα,
ἐξετέλει κάλλιστα τὰ καθήκοντά της,
ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ μαζί μου, καὶ

ἀγνοῶ ποῦ ὑπῆγεν. Εἶναι ἀγαθὴ καὶ ἡσυχος νέα καὶ ὅμως τόσον παραδόξος, ὥστε ἐνίοτε κατήντησα νὰ συλλογισθῶ ὅτι ἦτο ... πῶς νὰ εἶπω;.. ναι, ὀλίγον τρελή.

Καὶ ἡ πριγκίπισσα ἐμεϊδίασε προφύρουσα τὴν λέξιν ταύτην, ὥσει διὰ νὰ μετριάσῃ τὸ ἐπιθετον, ὅπερ ἔδιδεν εἰς τὴν νεαρὰν παιδαγωγόν.

Ἐγκωμιάζουν τὰ περίχωρα τῆς Μόσχας... Δὲν συμφωνῶ ποσῶς μὲ τὴν γνώμην ἐκείνων, οἵτινες τὰ ζωγραφίζουν εὐθυμα, τινὰ δὲ τοπεῖά της, ἅτινα ἐπαινοῦν, μοὶ φαίνονται ἀηδῆ. Ἀπὸ τοὺς κήπους, τὰ ἄλγη, καὶ τὰς ἐπαύλεις, ἔνθα ἑκατομμύρια ἑδαπανήθησαν, προτιμῶ ἀγροτικά μέρη, εἰς ἃ ἡ φύσις δὲν ἐπεδαψίλευσε τὴν συνδρομὴν τῆς τέχνης, ἔνθα τὰ δάσκη καὶ τὰ ὕδατα ἀναδεικνύονται ἐν ὅλῃ τῇ ἀπλότῃ αὐτῶν. Ἐν μάλιστα, ἐξ ὧν, οὐδέποτε θέλω παύσῃ ἐπισκεπτόμενος τὸ Λουζνίκ. Ἐκεῖ ἀφ' ἐνὸς φαίνεται ἡ κοιλὰς τοῦ Νοβοδιέβιτς μὲ ἀρχαῖόν τι μοναστήριον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ζωγραφικοί λόφοι, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὁποίων ρεῖ ἐλικοειδῆς ὁ Μόσχας. Ἐπειτα τῇδε κἀκεῖσε διεσπαρμέναι οἰκίαι, χωρία καὶ ἀπειρος πεδιάς. Τὸ τοπεῖον εἶναι ἐπιβλητικόν, μονῆρες καὶ μεστὸν μελαγχολίας. Συχνάκις μετέβην ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδω τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τοὺς κώδωνας τοῦ μοναστηρίου, τὴν σελήνην ὑψομένην εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀντικατοπτριζομένην εἰς τὸν ρύακα καὶ λάμπουσαν εἰς τὰ φυλλώματα, ἐν ᾧ ἡ ἀηδὼν ἔψαλλε τὰ μελωδικὰ ἄσματά της.

Ὡραίαν θερινὴν ἐσπέραν ἀνὴρ τις περιπάτει εἰς τοὺς τόπους τούτους, ἀνὴρ νέος ἔτι, ἀλλ' εἰς ἄκρον σκεπτικὸς. Τὰ βλέμματά του ἐπλανῶντο πανταχόσε μετὰ φαινομενικῆς περιεργίας· ἐφαίνετο ὅτι ἡ φύσις ἐκείνη τὸν καθήδυνεν εἰς ἄκρον ἐν τῷ ζοφεῷ μαρασμῷ του, συγκινοῦσα τὴν καρδίαν του. Ἐκ πρώτης ὄψεως δυσκόλως ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τις τὴν αἰτίαν τῆς προώρου ἀθυμίας του. Τὸ πρόσωπόν του οὐδόλως ἦτο ἐρρυτιδωμένον ὑπὸ τῶν κόπων τῆς ἐργασίας, οὔτε ἡλκωμένον ἐκ τῶν ἀταξίων τῶν παθῶν, ἀλλ' ἐδείκνυε μᾶλλον ἐξησθετισμένην καὶ ἀποθεθαρρυσμένην ψυχὴν, δι' ἣν ἡ ζωὴ κατήντησε βαρὺ φορτίον.

Ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν καθήμενος ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ρύακος, ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς κλάδους τῶν ἱτεῶν. Ἡ νύξ προσήγγιζε, πέραν αὐτοῦ τὰ πάντα ἦσαν σιωπηρά, τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἄψυχα. Φύλλα τινὰ μόνον, ἀπεσπασμένα τῶν κλάδων τῶν, ἐπέτοντο τῇδε κἀκεῖσε καὶ ἐθορύβουν εἰς τὰ ὦτά του. Αἰφνης τὴν προσοχὴν του διήγειρον στεναγμοὶ γραίας γονυπετοῦς εἰς τινὰ ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ. Τὴν ἐπλησίασε.

— Διατί στεναρίζεις; τὴν ἠρώτησε, τί σοὶ συνέβη;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι κλαίεις.

— Δὲν κλαίει κανεὶς μόνον διὰ τὰ ἰδικὰ του δυστυχήματα.

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν κάμμιαν ἰδικὴν σου λύπην;

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ. Ἐγὼ σπίτι μου ἀρκετὸ ψωμί, ρούχα καὶ παιδιὰ. Ἀλλὰ κλαίω γιὰ ἓνα δυστύχημα ποῦ συνέβη ἐδῶ καὶ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἔξωχάσω ποτέ μου.

— Εἰπέ μοὶ το.

— Ὅριστε:

«Εἶναι τώρα δύο χρόνια ποῦ εἶδα νὰ ἔλθῃ μία νέα ὥραιότης, ἀλλὰ χλωμὴ πολὺ, καὶ μοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ μείνῃ σπίτι μου. Ἐμεινε κάμποσο καιρὸ· ἐχάιδευσεν τὰ παιδιὰ μου, ἔπειτα ἔκλαιγε, ἔπαιρνε ἓνα βιβλίον καὶ πάλι ἔκλαιγε. Ἐγὼ ἔβλεπα πῶς ἦταν καλὴ, γιὰτὶ ἦταν ἴνδυμένη ὅπως ἡ κυρία τῆς χώρας, μὴ μέραι μάλιστα ποῦ κλαιγόμουν γιὰ τὴν φτώχεια μου μοῦ ἔδωκε εἰκοσι πέντε ρούβλια. Ἐνα πρωτὶ ἐκάθησε ἔς αὐτὴν τὴν θέσι ποῦ καθίσθαι τώρα σεῖς, ἐσηκώθη, ἐκύτταξε κάμποσο καιρὸ τὸ νερό, ἔκαμε τὸ σταυρὸ της...»

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ γραῖα ἐσταυροκοπεῖτο· εἴτα προσέθηκε:

— Ὁ Θεὸς ν' ἀναπάψῃ τὴν ψυχὴ της!

— Καὶ δὲν εἰζεύρεις ποία ἦτο; ἀνέκραζεν ὁ νέος σκυθρωπός.

— Ὅχι. Κανεὶς δὲν ἐρχόταν νὰ τὴν βλέπῃ. Τὴν ἔθαψαν ἐκεῖ, εἰς τὸ δάσος, ὅταν κάμμία ἀμαρτωλὴ. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιη πῶς ἦταν πολὺ καλὴ νέα καὶ κανεὶς παληάνθρωπος θὰ τὴν κατέστρεψε. Γιὰ τὴν ἀνάπαψιν τῆς ψυχῆς της ἔδωσα ὅσα χρήματα ἔφθασε, μόνον τὸ βιβλίον ποῦ διάβαζε ὁλοένα ἐκράτησα καὶ τὸ μανθῆλι ποῦ σφόγγιζε τὰ δάκρυά της.

— Δεῖξέ μοὶ τα.

— Ὅριστε.

Ἦτο βιβλίον γερμανικῶν παρακλήσεων. Ἐπὶ λευκοῦ φύλλου εὗρισκοντο γεγραμμένα τὰ ἐξῆς γερμανιστί:

«Τῇ ἀγαπητῇ μου κόρῃ, διὰ νὰ δέχεται εἰς τὸν Θεὸν ὅταν αἰσθανθῇ τὸ βάρος τῆς θλίψεως.»

Τὸ μανθῆλιον ἔφερεν εἰς τινὰ ἄκρον του, Α. Ρ., τὰ δύο ἀρχικὰ γράμματα τῆς Λιουδμίλας Ροδόλφου.

Ὁ νέος ἠνέφξε τὸ βιβλίον καὶ τὸ μανθῆλιον σπασμωδικῶς σχεδόν. Ἐκάθησεν αὖθις ἐπὶ τῆς ὀχθῆς καὶ διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος. Ἡ γραῖα ἵστατο παραπλευρῶς αὐτοῦ, θεωροῦσα αὐτὸν μετὰ φόβου καὶ μὴ τολμῶσα νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος ἠγέρθη καὶ τῇ εἶπε:

— Δέου ὑπὲρ αὐτῆς, λάβε αὐτὰ τὰ ἐκατὸν ρούβλια, ἐγὼ δὲ λαμβάνω τὸ βιβλίον καὶ τὸ μανθῆλιον.

Ἐκείνη ὑπεκλίθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ σιωπηλὴ καὶ ὁ νέος ἀπεμακρύνθη.

Θὰ παρηγορήθῃ πιθανῶς. Εἶναι πλούσιος, σύζυγος νεαρὸς καὶ ὥρχιας γυναικὸς καὶ χαίρει μεγάλῃς ὑπολήψεως ἐν τῷ κόσμῳ.

Γ. Α. Βνης

ΤΕΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΕΤΙΟΝ

Κυρίαν Εὐανθίαν Π. Βαρβαρίσου, κκ. Ἀχιλλία Κυριακίδην, Ἐθελδων Γλυκύν, Γεώργ. Δεκάριστον, Χρήστον Ν. Αναγνωστόπουλον, Παναγιώτην Σκιαδᾶν, Ἰωάν. Π. Ἀδελιχον, Π. Καραντζᾶν, Στέφανον Κωνσταντινίδην, Ἐμμανουὴλ Σ. Μπούκην, Ἰω. Δ. Φραγκόπουλον, Ζαφ. Ζαφειρόπουλον, Π. Ρατζηκότιαν, τελώνην, συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. — κκ. Ζαχ. Πολιτόπουλον οἶκον. ἔφορ., Ἰω. Μήντζαν, Φώτιον Εὐσταθίου, Δ. Α. Φωτιάδην, Κωστῆν Γιάννην, Ἐπαμ. Σιγάλαν, Νικ. Σ. Μηλιαρέσην, Π. Κ. Εὐκλείδην, Ἰω. Μισαηλίδην, Ν. Ἰωακείμδην, Δ. Γ. Εὐαγγελίδην, Στέφ. Κ. Βούλιουλου, Δ. Χ. Γεωργιάδην, Ἡρ. Φ. Βασιλειάδην, Ἠλίαν Μούλιν, ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Κωνσταντίνου, Βόλου. Ἡμεροδείκτας κομφοῦς, διαφόρων τιμῶν καὶ ποιότητων, δυνάμεθα νὰ πέμψωμεν ὑμῖν ταχυδρομικῶς ἐκ τῶν ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν πωλουμένων. — κ. Π. Δημητρίου Νάυπλιον. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὰς εἰκόνας Σοφίας, Κωνσταντίνου κτλ. — κ. Ι. Μιχαηλίδην, Λευκωσίαν. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Ε. Γ. λίραι ἀγγλικά 2. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἀναστ. Ἀναστασιάδην καὶ Ζ. Καλέντζην. Ἀπὸ καρδίας εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐνεργείας σας. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν, ὥς καὶ διὰ τοὺς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντας 5 συνδρομητάς.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὗρισκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομφοτάτον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πυκνότητας. — Συνοψίζεται 50. — Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπικαιροί, κοινωνικώτατοι, χαριτωμένοι, μαγευτικοί. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν μικρῷ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτόδετον φρ. 3. — χρυσοδετον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν:

Χαρτόδ. φρ. 3,50 — χρυσοδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῖν καὶ ἀποστέλλεται εὐλεύθερον ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεκομίσθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ριχάκη καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλῃς οἰκίας Μαυρομιχάλη.